

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. G.

przeciwko F. Sp. z o.o.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2017 r.,

skarg kasacyjnych powoda i strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII Pa (...),

1. przyjmuje do rozstrzygnięcia skargę kasacyjną powoda,

**2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej
pozwanego, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania wywołanego wniesieniem skargi przez pozwanego,
Sądowi Najwyższemu w wyroku kończącym sprawę w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód ostatecznie dochodził zasądzenia od pozwanego kwoty 726 104,88 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z 10 lipca 2015 r. zasądził na rzecz powoda kwotę 348 120 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione i niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z odsetkami ustawowymi od

11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty (pkt 1), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 2), rozstrzygając o kosztach procesu (pkt 3-5) i nadając wyrokowi w zakresie pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 14 505 zł (pkt 6).

Sąd Okręgowy w P., na skutek apelacji powoda oraz pozwanego, wyrokiem z 29 grudnia 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 943,98 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od 12 września 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I.1), oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt I.2), rozstrzygając o kosztach postępowania (pkt I.3-5) i nadając wyrokowi w zakresie pkt I.1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 30 314,66 zł; oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie (pkt II), oddalił apelację powoda (pkt III), rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt IV i V).

Wyrok Sądu Okręgowego w P. zaskarżyła strona powodowa oraz strona pozwana.

Powód zaskarżył wyrok co do pkt I.2, pkt I.3 oraz pkt III, IV i V. Zarzucił naruszenie art. 58 k.p. poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że użyte w przedmiotowym przepisie w odniesieniu do wysokości odszkodowania określenie „za okres wypowiedzenia” oznacza ustawowy okres wypowiedzenia, a nie okres umowny wynikający z zawartej pomiędzy stronami umowy o pracę. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał na potrzebę wykładni art. 58 k.p. co do kwestii, czy ustanowienie w umowie o pracę okresu wypowiedzenia dłuższego niż określony w art. 36 § 1 k.p. powoduje – w przypadku rozwiązania z pracownikiem umowy bez wypowiedzenia oraz następnie uznania tej czynności za niezgodną z prawem – obowiązek zasądzenia odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia ustalony w umowie o pracę czy też maksymalnie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia ustalony zgodnie z art. 36 § 1 k.p.?

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniósł o nieprzyjęcie jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego zakresie pkt. I.1,3,5,6 oraz pkt II-V. Zarzucił naruszenie art. 382 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2

k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie przy rozpoznaniu sprawy materiału dowodowego i w konsekwencji nierozpoznanie zarzutu apelacji pozwanego i powielenie błędnie ustalonego przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego przez przyjęcie go jako własnego. Wnioskując o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał na jej oczywistą zasadność. Argumentował, że Sąd Okręgowy w P. nie rozpoznał apelacji pozwanego zgodnie z nakazem wynikającym z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. Stwierdził, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie odnosi się do przedstawionych dowodów z dokumentów (to jest: wiadomości e-mail z 6 czerwca 2012 r. skierowanej przez powoda z zapytaniem czy ma udać się na delegację do (...) w czerwcu i lipcu 2012 r., wiadomości e-mail z 23 czerwca 2012 r. skierowanej przez powoda z zapytaniem czy 25 czerwca 2012 r. ma udać się do Czech; wiadomości e-mail z 21 czerwca 2012 r. skierowanej przez powoda do świadka R. P., w której informuje go, że czeka na decyzję prezesa w sprawie wspólnego wyjazdu do Czech w czerwcu 2012 r., a także dokumentów w postaci biletów lotniczych i kopii delegacji powoda) oraz sprzeczności zeznań powoda z tezą postawioną przez Sąd I instancji co do samodzielności powoda w zakresie decydowania o wyjeździe na delegację.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanego wniósł o jej odrzucenie ze względu na brak oznaczenia zakresu żądanego uchylenia zaskarżonego wyroku, względnie, na wypadek nie uwzględnienia tego wniosku, o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 387 § 1 k.p.c. stosowanym w zw. z art. 398²¹ k.p.c., uwzględniając wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 30 maja 2007 r. w sprawie o sygn. akt SK 68/06 (OTK-A 2007/6/53), Sąd Najwyższy uzasadnia postanowienie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. 2, to jest odmowy przyjęcia do rozpoznania skargi

kasacyjnej pozwanego. Jednocześnie wyjaśnia, że w pozostałym zakresie, to jest w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. 1 - przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania - postanowienie, jako niekończące postępowania w sprawie, na podstawie art. 387 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., nie podlega uzasadnieniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Strona pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnia wyłącznie twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134) wielokrotnie wyjaśniano, że odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wykazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, czy postanowienie Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15, LEX nr 2021943). Przy czym, sam rzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743). Należy jednocześnie wyjaśnić, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, od której zależy przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego – dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego - można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych; oczywista zasadność skargi kasacyjnej zwykle wynika z oczywistego, widocznego

prima facie naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439).

W ocenie Sądu Najwyższego pozwany nie wykazał, że wniesiona przez niego skarga jest oczywiście zasadna w przedstawionym wyżej rozumieniu. Pozwany, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, stwierdza, że jedną z przyczyn rozwiązania umowy o pracę było niewykonanie polecenia służbowego wyjazdu do Czech w dniach 25-27 czerwca 2012 r. Następnie zarzuca, że Sąd Okręgowy pominął ciąg korespondencji kierowanej przez powoda z zapytaniem czy ma udać w delegację do Czech, a jednocześnie zarzuca, że Sąd Okręgowy nie odniósł się do tej części zeznań powoda, z których wynika, że uzyskał on zgodę na odwołanie wyjazdu służbowego. W tych okolicznościach trudno podzielić zarzut oczywistej zasadności skargi, skoro pozwany zdaje się wyprowadzać zarzut niewykonania polecenia służbowego wyjazdu do Czech również z okoliczności świadczącej o braku naruszenia obowiązków pracowniczych przez powoda – tj. tej części zeznań powoda, z których wynika, że uzyskał on zgodę na odwołanie wyjazdu służbowego. W tej sytuacji trudno mówić o oczywistej wadliwości zaskarżonego wyroku zasądzającego na rzecz powoda odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Skarżący nie wykazał, jak stawiana przez niego teza, a mianowicie, że powód nie był samodzielny w zakresie decydowania o wyjeździe (odwołaniu wyjazdu) - którą według jego oceny uzasadniają wskazane we wniosku dowody, w jego ocenie pominięte - dowodzi oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W szczególności, gdy we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej jednocześnie zdaje się nie kwestionować zeznań powoda, uznanych przez Sąd Okręgowy za wiarygodne, z których wynika, że powód uzyskał zgodę na odwołanie wyjazdu służbowego. Ponadto, o braku oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczy zestawienie dowodów, na podstawie których Sąd Okręgowy ustalił, że powód sam organizował sobie pracę, w tym delegację, uzyskując na nie co najwyżej zgodę prezesa, często post factum z rzekomo pominiętymi dokumentami wymienionymi we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c, orzeczono o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania.

Uwzględniając rozstrzygnięcie o przyjęciu skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania (pkt 1 sentencji postanowienia), decyzję w sprawie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej przez pozwanego – zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. – pozostawiono do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.